

ЛЕНІНЕЦЬ

Орган Ново-Миргородського РК Комуністичної партії
України та районної Ради депутатів трудящих
Кіровоградської області

Завідуючий клубом

Осінь. Над селом спустилися сутінки. Закінчився трудовий день. З поля чи ферми люди повертаються додому. Та не лякає ніч зашитанських хліборобів. Чорну пітьму прорізує яскраве світло електричних ламп. Чарівним ланцюгом тягнуться вони селом аж до клубу.

Клуб. Всміхається він великими освітленими вікнами і немов запрошує всіх: заходьте, заходьте, після праці знайдете тут цікавий і культурний відпочинок. Клуб—це гордість хліборобів. Своїми руками спорудили його. Хороший, світлий, затишний. Вечорами в ньому завжди людно. Приходять сюди і молоді, і літні колгоспники. Одні слухають радіо, інші обмінюють книжки в бібліотеці, читають свіжі газети, журнали.

Не тільки красиве приміщення приваблює всіх. Ні. В клубі вирве життя. Працюють гуртки художньої самодіяльності, влаштовуються цікаві вечори відпочинку. Вдачні хлібороби любителями сцени за хороші концерти.

А хто ж організовує всю цю роботу в клубі? Завідуючий клубом, комсомолец Владислав Микитович Гаман. Працює він у селі не дуже давно, але хлопці та дівчата поважають культармієця. Владислав все робить з вогником, з любов'ю. Рано і вдень ви можете зустріти його серед людей в полі чи на молочно-товарній фермі, а ввечері він грає на баяні, співає. Одним словом—скрізь встигає.

Уже понад сім років завідує клубом у селі Оситній Федір Прокопович Скорцескул. Здібний масовик любить культурно-освітню роботу. Тому й в клубі завжди веселиться колгоспна молодь, хоч і приміщення тут не зовсім придатне.

Шукає і знаходить шляхи, як краще повеселити колгоспників, культармієць Панас Іванович Кушнір. Клуб у селі Шпаково ще тільки будується, але й зараз довгими осінніми вечорами не скуцає колгоспна молодь. В невеличкому приміщенні Панас Іванович зумів організувати роботу гуртків художньої самодіяльності. Часто перед хліборобами виступає духовий оркестр.

Є клуб і в селі Пурпурівці. Один раз на тиждень культармієць

відкриває його Микола Сивак, коли прибуває сюди кіннопересувка. Тут же при клубі знаходиться і бібліотека. Завідує нею Людмила Дедул. Та, на жаль, і клуб, і бібліотека завжди на замку. Сивак живе в селі Котовці, а Дедул—в Кам'янці. В Пурпурівці бувають лише тоді, коли одержують зарплату. У закладах культури не чути музики, пісень чи гомінкого сміху молоді. В цьому селі є ще три бригадних клуби, які також завжди закриті. А колгоспники скаржаться, що в селі ніхто не дбає про організацію культурного відпочинку. І справедливо скаржаться. Та чомусь на це не реагують ні працівники районного відділу культури, ні виконком Пурпурівської сільської Ради.

Не краще працює на посаді завідувача Коробчинським сільським клубом Лідія Геращенко. В селі хороший клуб, але роботи не видно. Л. Геращенко одержала в культосвітньому технікумі спеціальну освіту, а працює, як мокре горіть.

Ще торік в районі гриміла слава про Мартоносівський сільський клуб. Та останнім часом Юрій Мицул послабив роботу. Працює аби день до вечора і завідувач Панчівським сільським клубом Леонід Панкул.

Наступає зима. Трудівники села завершують всі польові роботи. Кожний хоче в ці дні якнайкраще відпочити, подивитись цікаву виставу чи концерт, послухати змістовну лекцію чи бесіду. Хто ж, як не працівники культурно-освітніх закладів, покликані забезпечити змістовний відпочинок хліборобам! Почесний обов'язок завідувача клубом—створити всі умови для роботи гуртків художньої самодіяльності, влаштовувати вечори розваг та відпочинку.

Не можуть стояти осторонь клубів первинні комсомольські організації. Вони повинні стати заспіваючими культурно-масової роботи серед молоді. А вчителі? Чому вони в селах Пурпурівці, Коробчині, Панчево, Мар'ївці не стали душою клубних колективів художньої самодіяльності? Невже вони не розуміють, що це їх священний обов'язок?

Слово за вами, товариші культармієці!

ПРО РУХ ТРЕТЬОГО ШТУЧНОГО СУПУТНИКА ЗЕМЛІ

На 6 годину ранку 18 листопада третій супутник зробив 2.568 обертів навколо Землі. Ракета-носіє впереджає супутник на 92 оберти.

По містах і селах Кіровоградщини

★

Річний план—достроково

Хороші виробничі подарунки на честь ХХІ з'їзду КПРС та ХХ з'їзду Комуністичної партії України готують працівники Олександрівського пункту «Заготскот». Річний план по закупці м'яса вони виконали достроково на 112 процентів, а план закупки м'яса в індивідуальних господарствах—на 232 проценти.

Краті працівники пункту—старші відправлювачі тт. М. Грушовий, В. Крохмаль, Ш. Дранов, шофер М. Кролик та інші докладають зусиль, щоб ці знаменні події в житті нашої країни зустріти новими виробничими досягненнями.

Одержано нові комбайни

З кожним роком все більше різноманітної техніки працює на ланах колгоспів Компаніївського району. Все легшого стає праця трудящих колгоспного села. Днями до РТС для продажу надійшло ще п'ять самохідних комбайнів нової конструкції марки «СК-3».

Тепер колгоспи району, крім іншої техніки, матимуть 46 самохідних і 122 причіпних комбайнів.

Озеленюють шляхи

Колективи шляхового відділу, райпромкомбінату та інкубаторної станції провели озеленення центральної вулиці селища Нова Прага. На вулиці висаджено 1000 штук пірамідальної тополі.

В цьому році по шляхах району буде посаджено саджанці декоративних дерев на протяжні трьох кілометрів. Весною по шляху з райцентра на станцію Пантаївку на площі одного гектара буде посаджено пришляховий фруктовий сад.

Кіровоградська область. Добре поставлено наочну агітацію на тваринницьких фермах колгоспу імені Калініна Ульяновського району. В матеріалах, вивішуваних на стендах і щитах, оперативно висвітлюється хід соціалістичного змагання між доярками, телятницями, свинарками, популяризується досвід передовиків. На фото: секретар партійної організації колгоспу імені Калініна Т. Т. Змієнок розмовляє з групою доярок біля листка «Блискавка».

Фото Г. Верушкіна (Фотохроніка РТАУ).

ПО КОМСОМОЛЬСЬКИХ ПУТІВКАХ

Нещодавно по комсомольських путівках на будівництво Кременчуцької ГЕС виїхала група юнаків Ново-Українського району в складі 9 чоловік. Серед майбутніх будівників Кременчуцької ГЕС—трудівни-

ки колгоспу імені Кірова Леонід Панькін, Дмитро Пахаренко, Олександр Кравченко, члени сільгоспартії імені Димитрова Олександр Стратонов, Микола Безродний, Петро Жосан та інші.

ПЕРЕДОВИЙ ШОФЕР-КОМСОМОЛЕЦЬ

Ще навчаючись у Копанській середній школі, комсомолец В. Сандуленко одержав право на водіння автомашини. Зараз він—кращий шофер колгоспу імені Шевченка, Хмельського

району. Комсомолец працює невтомно, завжди перевищує норми, дбайливо доглядає автомашину. В. Сандуленко обраний секретарем комсомольської організації колгоспу.

Трудолюбива сім'я

В сім'ї Феодана Макаровича Щупки четверо працездатних. Всі вони працюють на відповідальних ділянках колгоспного виробництва. Дочки на тваринницьких фермах: Раїса—доярка, а Олександра—свинарка. Сам Феодан Макарович працює возієм пального. Свої

обов'язки він завжди виконує з честю. Мати—член ланки. Сім'я вже виробила понад 1500 трудоднів.

За трудолюбивість сім'ю Ф. М. Щупки шанують і поважають в колгоспі імені 40-річчя Жовтня, Новгородківського району.

Прикрасимо наші села садами!

В цьому році в колгоспах району проведено значну роботу по збільшенню площ під садами і лісосмугами. Закладено 30 гектарів нових садів, 3 гектари виноградників, близько 15 гектарів лісосмуг.

Проте окремі сільгоспартії не виконали і наполовину плану посадки дерев. Це стосується колгоспів імені Шевченка та імені Леніна, де головами правління є Бутівський і П. Петров. Занедбали догляд за деревонасадженнями у колгоспах імені Чкалова, імені Жданова та ряді інших.

Зараз у Кіровоградській області триває місячник лісу й саду. Протягом нього в колгоспах нашого району треба по-

садити 30 гектарів садів і ягідників, 10 гектарів лісосмуг. Однак треба сказати, що в окремих колгоспах цьому питанню не приділили потрібної уваги. Так, лише колгосп імені Кірова своєчасно завіз близько 1000 саджанців плодівих дерев, а керівники колгоспів імені Чкалова, імені Фрунзе, імені Куйбішева та ряду інших не потурбувались про це.

Прикрасити свої села, вулиці, садиби деревами—таке благородне прагнення трудящих району. Протягом осіннього місячника лісу й саду трудящі вже посадили тисячі дерев. Заслугує всьлякого поширення досвід колективу

хлібоприймального пункту, який посадив півгектара саду.

Для створення зеленої зони навколо райцентра повинні були посадити по гектару саду цегельно-черепичний завод, промартіль «П'ятирічка», міжколгоспбуд. Але тут поки що мало зробили для виконання доведеного завдання.

Місячник лісу й саду наближається до кінця. Партійні, профспілкові і комсомольські організації повинні зробити все для того, щоб виконати намічені плани посадки та ремонту садів, парків, лісових смуг.

Г. БЕЗВУШКО,
секретар райкому КП
України.

ПАРТІЙНЕ ЖИТТЯ

НА ОДНОМУ ЗАНЯТТІ

Шоста година вечора. До Лікарівської семирічної школи поспішають люди. Ось комуністи—голова правління колгоспу «Шлях Леніна» І. Л. Бондаренко, завідувач сільським магазином І. Д. Корнецький, вчителька Г. К. Мізіна, свинарка М. К. Мірошніченко, безпартійний агроном колгоспу О. П. Татаренко та інші.

На попередньому занятті гуртка по вивченню історії КПРС пропагандист Володимир Корнійович Омельчук повідомив слухачів, що сьогодні буде вести розповідь про II з'їзд РСДРП. До початку заняття ще час був і люди жваво говорили про те, як і коли була створена Комуністична партія, як працював над її створенням вождь трудящих Володимир Ілліч Ленін.

О сьомій годині пропагандист запрошує товаришів до кімнати, де провадиться навчання. Слухачі сідають за парті. Володимир Корнійович перевіряє по списку, чи всі з'явилися на заняття. Всі.

Почалася розповідь, захоплююча, проста, дохідлива. Так,

швидко може оволодіти увагою слухачів викладач історії СРСР В. Омельчук. Люди не пропускають мимо уваги жодного слова. Найголосніше запотовують в зошитах.

Минає перша година. Перерва. Непомітно промайнула й друга година... Закінчивши пояснення запланованої теми, пропагандист поставив кілька запитань для закріплення викладеного ним матеріалу. І кожен слухач піднімає руку, хочє сказати своє слово. Омельчук весело усміхається: люди твердо засвоїли матеріал.

Нарешті, заняття закінчилося, але товариші не хочуть розходитися. Вони задавали один одному запитання, уточняли у пропагандиста правильність відповідей.

— Якщо ми будемо і далі так активно обговорювати кожну тему, то добре опануємо учбовий матеріал, — говорить М. Мірошніченко.

Вже пізно було, коли люди розходилися по домівках.

І. МАЦКУЛ,
інструктор райкому партії.

Не зупинятися напівдорозі

Колгосп імені Калініна в 1958 році успішно завершив сільськогосподарські роботи, достроково виконав план продажу державі продуктів тваринництва й тваринництва. Цьому сприяло те, що первинна партійна організація повсякденно вникала у виробництво, добивалася безумовного виконання власних рішень. Коли, наприклад, у червні місяці стояло питання як бути з укомплектуванням ферми доярками, комуністи на своїх зборах вирішили звернутися до молоді. Другого ж дня приступили до діла. Минуло небагато часу, і ферма стала, як відомо, повністю комсомольською.

Але партійна організація не зупинилася напівдорозі. Треба було молодим дояркам прищепити любов до професії, терпеливо займатися їх вихованням. Незабаром підсумки роботи ферми підтвердили правильність рішення комуністів: за десять місяців надій молока від корови становив 1761 літр.

А ось інший приклад. Друга комплексна бригада відставала. Парторганізація ухвалила послати на посаду бригадира секретаря парторганізації Г. Чорноуса. Комуніст Чорноус прийняв бригаду і за короткий час добився на новій роботі помітних успіхів.

Найближчий сусід калінінців колгосп імені Держинського хоч дещо і поліпшив свої справи, проте і досі не виконав план продажу державі молока, м'яса, вовни. Парторганізація чотири рази приймала одне й те ж рішення: підвищити продуктивність тваринництва. Однак рішення комуністи не перетворили в життя. Секретар парторганізації П. Марченко байдуже дивиться на те, що на фермі працюють тільки три члени комсомолу.

С. ПОПОВ,
інструктор райкому партії.

Вивчаємо історичний документ

На ознаменування наступного позачергового XXI з'їзду Комуністичної партії працівники райконтори зв'язку взяли на себе нові підвищені соціалістичні зобов'язання, а саме: добиваючись безумовного виконання державного плану доходів у четвертому кварталі, забезпечити підготовку всіх засобів зв'язку до роботи в зимових умовах; привести до ладу, в культурний вигляд всі відділення зв'язку; з метою наблизнення послуг зв'язку до населення збільшити сітку поштових скриньок на чотири одиниці; достроково, до 16 грудня 1958 року, виконати державний план розповсюдження преси і до кінця року перевиконати план обороту по передплаті на 10 тисяч карбованців і по роздрубі на 2 тисячі карбованців; до нового 1959 року дати приріст радіоточок не менше як 300 штук, радіофікувати нові вулиці Ново-Миргорода—Фрунзе і Держинського.

І тут же скажемо, що це не прості слова, а слова, які волею людей перетворюються у дійсність. Та взяти хоч би радіофікацію. Ми підвели радіоліній до колгоспу імені Шевченка. В центрі села Шпаково встановлено динамік, скоро голос рідної Москви чути будуть у

кожній хаті. Недавно також підвели радіоліній і до села Ганнівки. Завезено необхідні матеріали для повної радіофікації села.

Невимовна радість охопила робітників і службовців, як тільки вони прослухали по радіо тези доповіді Микити Сергійовича Хрущова на з'їзді партії про контрольні цифри розвитку народного господарства СРСР на 1959—1965 роки.

Та ось ми одержали газети з текстом важливого історичного документу і вирішили вивчити його. З цією метою було вже проведено одне заняття, на яке зійшлися всі поштові працівники, телеграфісти, лінійні наглядачі, листоноші, працівники «Союздруку», рахівники, техпрацівники.

Заняття проводити партійна організація доручила мені. На першому занятті ми пройшли вступну частину тез і почали вивчати перший розділ «Деякі підсумки господарського і культурного будівництва в СРСР».

Виконуючи побажання трудівників, ми вирішили проводити двічі на тиждень заняття по вивченню тез.

Г. ГОРДУЗ,
контролер переказних операцій, член КПРС з 1928 року.

Відкриття пам'ятника воїнам, що полягли в бою за Радянську Батьківщину

В неділю, 16 листопада 1958 року, святково виглядало село Мар'ївка. На вулицях було людно. Всі прямували до контори колгоспу імені Енгельса. За якийсь час сюди зійшлися майже всі жителі села для того, щоб вшанувати пам'ять воїнів, що полягли в боях за Радянську Батьківщину під час Великої Вітчизняної війни.

Організовано, колоною з прапорами і вінками люди в урочистій тиші підійшли до шойно спорудженого величного пам'ятника. Митинг відкриває голова Мар'ївської сільської Ради де-

путатів трудящих М. Іванов. Духовий оркестр виконує Гімн Радянського Союзу. Кожен дивиться перед собою зосереджено і строго. Учасники мітингу згадують тих, хто віддав життя у бою з німецько-фашистськими погромниками.

На мітингу виступили голова правління колгоспу М. Сімбаба, член райкому партії Ф. Шитков, піонер Мар'ївської семирічної школи Л. Шаловалов, воїн Радянської Армії Б. Образцов, що зараз перебуває у відпустці.

В. ВОЛОШИН.

Тернопільська область. У колгоспі імені Сталіна Ланівського району обладнано кабінет партійної освіти. Тут завжди можна одержати потрібну консультацію, підготуватися до чергового заняття.

На фото: в кабінеті партійної освіти парторганізації колгоспу імені Сталіна.

Фото Б. Шендлера (Фотохроніка РТАУ).

Нарис Комуністи одного села

1. Велике життя

Петро Миколайович Бантиш, голова виконкому Панчівської сільської Ради депутатів трудящих,—проста і скромна, добра людина.

Але коли приглянешся до нього ближче, то побачиш, що він схожий на могутнього зеленого дуба, що розкинув широко кучеряве гілля, що пустив глибоко в землю коріння.

Петро Миколайович давно вже посивів, але очі в нього молоді, променисті й ласкаві, з глибокою любов'ю дивляться на людей.

Так! Він любить рідну землю, її людей і їм віддає своє життя...

Далекі роки... Вирувала в революційній боротьбі країна. Селом одна за другою проходили банди зелених, ількевичів, махновців, в грізному вісімнадцятому на землю України ступив брудний чобіт німецького грабіжника-окупанта.

Німець-зайда і його вірний холуй-петлюрівець двома рука-

ми потяглись до ший українського селянина.

Здавалось, для мирного, трудящего українського народу настав кінець волі, кінець мрії, кінець життю...

Та там, на далекій Півночі, була неозора Росія, там був Ленін—і на боротьбу проти окупантів за землю, за волю, за Радянську владу піднімався і український народ...

У 1918 році в селі Канежі організувався партизанський загін. Він повстав проти німців і петлюрівців.

Молодим юнаком Петро Бантиш пішов у загін. Залишився вірним Радянській владі у всьому назавжди, вручивши їй життя своє і долю.

В роки громадянської війни боровся проти банд, а в 1920 році пішов у Червону Армію.

У 1922 році вернувся він додому. І застав у селі сумну й невеселу картину. Тяжко жилося селянам. Куркулі павуками впивалися в бідноту, жорстоко експлуатуючи її.

Петро Миколайович за дору-

ченням райкому партії організував бідноту в комітет незаможних селян і кликав їх до нового життя, до колективу. Вже у 1925 році в селі було організовано перший ТСОЗ «Червоний хлібороб».

В роки колективізації Петро Миколайович агітував, кликав своїх товаришів-бідняків, середняків вступати в колгоспи.

Скільки було тривог, неспокою, недоспаних ночей. І перша сивина припорошила його буйний чуб. Та радості не було меж—в селі було створено три великі колгоспи.

Лютували куркулі, палили на полі скирти і копи, контори колгоспів, стріляли в активістів, та народ твердо пішов за Комуністичною партією.

Минали роки. Міцніли колгоспи. В славі, в щасті до зоряних вершин комунізму, до нового життя йшла Вітчизна.

Петро Миколайович бачив—до щастя Вітчизну веде вона, рідна, гартована в боях Комуністична партія.

Він вступив у лави КПРС...

Та ось на обріях з'явилися зловісні, грізні хмари. Ворог

поліз на наші квітучі поля. 1941 рік. Війна...

Петро Миколайович залишився у селі, організовував евакуацію людей, машин, хліба. І тільки тоді, коли окупанти були вже у сусідньому селі, він теж із сім'єю виїхав на схід.

Він пішов на фронт, пішов захищати від лютого ворога Радянську Вітчизну. Там на заході лежала сплюндрована фашистами Україна, спалені села, розстріляні старики, повішені й замордовані дівчата й жінки. Чи міг стояти осторонь?

Фронт і солдатські дороги. Бої, бої... Воронеж і палаючий Сталінград, в руїнах Київ і Львів, Польща і, нарешті, Дрезден.

Засяяло сонце Перемоги. Додому, на Батьківщину, до мирної праці йшли воїни.

Петро Миколайович вернувся в рідне село і в перший же день поринув у роботу.

Був головою сільської Ради, заступником голови колгоспу, секретарем партійної організації. І куди не посилали його партія—завжди віддавав всі свої сили, все своє вміння, знання.

Він ніколи не знав вагань, не ховався у тінь, не знав відпочинку.

Іноді молодь дивується,—чому Петро Миколайович не знає втоми?

Ось і тепер знову народ обрав його депутатом і головою сільської Ради.

Як справжній господар села, він встигає завжди бути і в школі, і в лікарні, і на фермах, і у полі.

До його голосу прислухаються всі.

Петро Миколайович працює агітатором на молочно-товарній фермі №1. І ця ферма по надоях йде по колгоспу попереду. А Олену Матях і Фаїну Лазаренко, як кращих доярок, знає весь район.

На буякові плантації в травні хмарию посуху довгоносики. Разом з керівниками колгоспу Петро Миколайович організував вихід всього населення села на плантації. Буяки було врятовано.

В селі була МТС. Контори її займали багато хороших приміщень. МТС реорганізована,

По-господарському витратити корми

На запитання: «Як у вас справи з кормами?» голова колгоспу імені Жданова Семен Юхимович Коник весело посміхнувся і відповів:

— Пхі... У цьому році боя-тись нічого. Силосу з головою вистачить. По 21 тонн на корову маємо і по 5 тонн качанів на свинотатку.

Щоправда, хлібороби колгоспу добре потрудилися минулого літа. Надбали і силосу, і соломки, і гарбузів, і буряків. А от витрачаються корми не по-господарському. Як тільки вирости гарбузи, так і почали їх розтринькувати наліво і направо. Без міри, без обліку. Отак за місяць більше 1000 центнерів витратили. Корови не раз хворіли на шлунок, надміру наївшись гарбузів.

Тепер взялися за силос. За кілька тижнів майже 160 тонн згодували його худобі. І знову немає ніякого обліку, ніяких раціонів. Доярки кладуть силос у ясла, хто скільки захоче. Так кожного дня—силос, кукурудзиння, і більше нічого. Від годівлі одномоанітними кормами нашої молока не підвищуються. 10 листопада, наприклад, від кожної фуражної корови було надано близько п'яти літрів молока, а 17 листопада—тільки 4,4 літра.

— Корови у нас ще не обпжені,—говорить фуражир артілі Федір Іванович Височин,—а от свиням достається. Корит немає і качани кукурудзи кидають прямо під ноги, в багнюку. Більше цінного корму гине, ніж тварини поїдають.

Справедливо зауважує колгоспник. Свиней зараз годують непомірними качанами кукурудзи. Тимчасом на подвір'ї стоїть без діла цілком справна кормодобарка. Причому кукурудзу витрачають без обліку. Запитаєте у голови колгоспу чи в зоотехніка, скільки вже згодовано качанів кукурудзи, і вони не дадуть відповіді, бо не знають.

У колгоспі є 2000 центнерів кормових буряків. Їх необхідно закагатувати біля фермських приміщень і вводити в раціон годівлі. Але корені досі лежать на плантації в купах. Їх ніхто не охороняє.

— Ще встигнемо закагатувати буряки,—говорить С. Коник.—Нічого з ними не станеться.

Велике значення для підвищення продуктивності тваринництва має годівля худоби згідно раціонів. Але в жодному фермському приміщенні колгоспу раціонів годівлі не знайдеш. Зоотехнік Віра Жук носить їх у кишені. А тварин годують, хто як хоче. Телятниця Віра Косташ, наприклад, кладе маленьким теляткам мішанку в ясла, скільки привезуть.

Кормів витрачається багато, а тваринницької продукції одержано мало. За десять місяців колгосп виробив тільки по 16 центнерів м'яса, в тому числі по 6,4 центнера свинини на 100 гектарів землі.

Що ж треба зробити для поліпшення годівлі худоби?

Перш за все корми треба витратити по раціону. Грубі корми необхідно подрібнювати, запарювати, обробляти хімічним способом. Качани кукурудзи слід подрібнювати. Відремонтувати кормозапарник і варити свинням кашу.

А чому б, наприклад, керівникам колгоспу не організувати подрібнення соломи і заготовку її біля фермських приміщень? Адже в артілі є для цього всі умови. І взимку, під час бездоріжжя, не було б перебоїв у доставці грубих кормів.

Треба негайно відремонтувати корита для свиней, годівниці в корівниках. Добре було б, щоб придбати автоваги.

Все це не повинно проходити поза увагою правління та первинної парторганізації колгоспу імені Жданова.

І. ЖЕРЕБЕНКО.

Як ви боретесь за врожай 1959 року?

★

Це їх не цікавить

Перед районною контрольно-насінною лабораторією, якою завідує Євдокія Степенко, стоять великі і відповідальні завдання. Вона покликана перевіряти стан засипки та очищення посівного матеріалу всіх культур, визначати кондиційність насіння тієї чи іншої культури, боротися, щоб кожне господарство мало в достатній кількості високоякісне посівне насіння.

Для цього в лабораторії працює чимало спеціалістів. Але обов'язки свої вони виконують незадовільно. В колгоспах бувають рідко. Лабораторія зараз лише з двох колгоспів має дані про стан засипки й очищення посівного насіння.

Тимчасом в окремих артілях досі не засипано насіння кукурудзи, посівний матеріал ярих культур не очищений і зберігається в непристосованих приміщеннях.

Пора по-справжньому взятись за роботу.

С. ЛАНЖЕНКО.

На складі Сільгоспостачу

Багато мінеральних добрив надходить на склад Сільгоспостачу. Але зберігаються вони дуже погано. Під відкритим небом лежать сотні тонн суперфосфату.

Завезено чимало аміачної селітри. 80 тонн її теж лежить надворі. Третина цих добрив, що завезена в минулому році, вже розтала від дощів.

Дирекції РТС необхідно потурбуватися про будівництво складських приміщень та навісів для зберігання добрив.

Треба сказати, що окремі господарства нехтують добривами. Колгоспи імені Кірова, наприклад, в цьому році занаряджено 145 тонн добрив, але він не завіз жодного кілограма.

І. КІЗІЛЬ.

★

Там, де панує спокій

Не так давно на полях колгоспу імені Сталіна стояли до-рідні хліба, перешіптувались важким колоссям пшениця, радує око хлібороба. А зараз тут височать скирти соломи. Трудівники завершують осінні польові роботи.

Більшість людей вже не працює в полі. Але чим вони зайняті зараз? Може тим, що готують посівне насіння під урожай наступного року, вивозять гній на поля, завозять мінеральні добрива? Ні. Вони господарюють вдома. Керівники артілі справу боротьби за високий урожай 1959 року пустили на самотпів і вважають, що встигнуть ще зробити все до настання весни.

Тут обмежилися тим, що вивезли влітку невелику кількість гною на поля і склали в бурти. Багато гною зараз лежить біля тваринницьких ферм, але його не вивозять на поле. А чому?

— Невистачає транспорту,—пояснює секретар парторганізації колгоспу А. Самойленко.

Насправді ж це не так. Можна на вивезенні гною використовувати гужовий транспорт. Ідучи по соломі чи сіно в поле, вози могли б набирати на підводи гній, а на зворотному рейсі підвозити корми. Але до цієї справи їх не залучають ні агрономи Петро Чегут та Віктор Сорокопуд, ні бригадири виробничих бригад.

До цього часу жодна ланка не заготовляє курячого посліду, понелу. Про мінеральні добрива тут лише багато гово-

рять, а досі не завозять їх. Давно треба було приступити й до очищення посівного матеріалу, щоб довести його до кондиції, здати зразки в контрольно-насісну лабораторію і перевірити на схожість. Проте і ця справа ще не розпочата.

Секретар парторганізації А. Самойленко склав списки ланок по вирощуванню високого врожаю кукурудзи, але агрономи пальцем об палець не вдарили, щоб довести почату справу до кінця. Ланки нібито й укомплектовані, але досі не затверджені правлінням колгоспу. Не закріплено за ними площ, агронавчання теж не проводиться.

Підвищення врожайності — ключ до різкого збільшення валового збору зерна. А високі врожаї можна збирати там, де земля добре угноюють і доглядають її, де трудівники дружать з передовою агротехнікою.

Велике значення в підвищенні врожайності має вчасна та якісна оранка ґрунту на заб. Проте в артілі досі ще не завершили оранку ґрунту на площі 110 гектарів. Із 11 гусеничних тракторів на підняті зябу працюють лише п'ять, та й ті не виконують норм виробітку. Механізаторам не створено належних умов для роботи.

Про долю майбутнього врожаю треба дбати вже тепер. У хліборобів осінньо-зимовий період—не час для перепочинку. А в колгоспі імені Сталіна чомусь панує спокій.

В. ШРАМЧЕВСЬКИЙ.

УДОБРЮЮТЬ ГРУНТ

Хлібороби колгоспу імені Щорса дбають про високий урожай наступного року. Вони вивозять гній на поля, заготовляють попіл, пташиний послід.

З початку року в колгоспі вже вивезено на поля близько десяти тисяч тонн гною.

Т. ПРОСЯНИК,
помічник бухгалтера.

приміщення контори звільни-лись.

Петро Миколайович добився, щоб ці приміщення передали школі.

Діти тепер вчаться в одну зміну.

Він завжди буває в колгоспі на зборах, на засіданнях правління.

Голова сільради дбає про людей, і люди люблять його великою любов'ю.

Так, він схожий на дуба. Могучого, міцного дуба.

Чому він не знає втоми?

Бо він разом з народом, бо разом з партією, вірний їй у всьому.

Велике його життя, хороше й прекрасне, бо Петро Миколайович давно пізнав і вирішив, що:

„Боротися і жити —
для партії, для людства —
і більшої віради
немає на землі!“

2. До життя, до сонця

Життя прекрасне.

Хто зміряє красу праці, зелених нив, голубих озер, ку-

черявих лісів і золотого сонця?

Людина—творець природи, в праці творить легенди, здійснює найсміливіші мрії.

Та в її життя врівається іноді страшна невиласлива хвороба, приковує до ліжка...

Маленька Марійка лежала в постелі.

Ще так недавно вона бігла по квітучих луках Новогорівки, зривала на вінок сині волошки і золотисті кульбаби, проводжала очима поїзди, що пливли, окутані хмарами диму, на станцію Долину.

Ще ж так недавно дівчинка і сама була, як квітка, сонячна, весела, а сьогодні лежить вона хвора на ліжку, метастає у гарячці, просить часто води і марить.

І не знає вона, скільки безсонних ночей провів біля її ліжка посивілий лікар, рятуєчи її життя...

Маленьке безпомічне тільки дівчинки боролось із хворобою і гасло...

Не відходив від неї лікар.

І от настав ранок, веселий ранок, в палату бризнуло сон-

це своє свіже проміння, і Марійка підвела свою схудлу голівку до вікна.

Як засміялась у росах до неї яблунька!

— Здрастуй, дівчинко! — привітали її червонобкі яблука.

Вона повернулася і побачила лікаря. Чи то здалось, чи насправді в нього на очах були слюзи? Та ні, то були слюзи. Він витир їх білосніжною хусткою, взяв дівчинку за тонку, ніби прозору руку, і прошепотів:

— Ну, Марієчко, лихо минуло. Воно дуже не хотіло випустити тебе із страшних лап! Та ми його поборолі! Будеш жити, дівчинко!

Як давно то було! Скільки років промайнуло!

Тепер колишня маленька Марієчка—Марія Андріївна Шумейко—сама лікар, рятуєник.

В білому халаті, стомлена, вже третій день не відходить від ліжка маленького Анатолія Топора.

І хоч Анатолієві два роки, він давно вже навчився ходити по своїй, по рідній землі, він вміє говорити, має велике

і складне господарство—коня, ведмедя, п'ять пустшок, відро, граблі. Словом, він вступає в життя і до всього йому є діло.

Але його підстергло нещастя—гуляв, бігав, нагрівся, випив кухлик холодної води—і дістав запалення легень.

Батьки вдома чомусь подумали—пройде...

І ось Анатолія у дуже важкому стані привезли в лікарню. Дні і ночі. Хто зміряє втому лікаря, його біль, його тривогу?

Все ніби зроблено, все випробувано, а хлопчик тоне.

Тепер лікар не кидає хлопчика ні на хвилину, берегла його життя.

Одного ранку хлопчик простяг голову до вікна.

Сходило сонце, посріблило лісок, позолотило Толину голівку.

Марія Андріївна побачила, відчула—хвороба відступає! В неї на очах з'явилися слюзи радості, слюзи шастя. Вона припала до хлопчика і схвилювано заговорила:

— Жити будемо, Анатолій!

—А я й не думав вмилати!

—От і добре!—і розсміялась. Хлопець вертався до життя і клопотів. Він діловито питав:

—Коли ми в отой ліс підемо?

—Підемо! Скоро підемо! Зайчика-побігачика не спіймаємо, дуже довгі ноги в нього, а квітів назбираємо багато-багато.

—Добре! Тільки я залаз їсти дуже хочу!

—Будемо їсти, Толю, будемо пахуче молочко пити.

Ти згодом підеш у школу, виростеш, може пшеницю, жито будеш сіяти, може полетиш соколом у небесну синь,—все буде у тебе, бо тобі вернули найдорожче—життя!

В 1951 році, коли М. Шумейко вручали партійний квиток, секретар райкому партії говорив:

—Поздоровляю вас, Маріє Андріївно, з званням члена Комуністичної партії. Велика і прекрасна у вас спеціальність.

Микола СТОЯН.

(Закінчення буде.)

Програма боротьби за мир і соціалізм

У міжнародному комуністичному і робітничому русі рік тому сталася важлива подія: в Москві відбулись Наради представників комуністичних і робітничих партій. На цих Нарадах було прийнято Декларацію і Маніфест миру. В Декларації розкрито головні закономірності нашої епохи, намічено шляхи дальшого зміцнення світової соціалістичної системи і всього комуністичного руху.

Декларація—це програма боротьби за мир і соціалізм. Вона вказує, що основним змістом нашої епохи є перехід від капіталізму до соціалізму, початий Великою Жовтневою соціалістичною революцією в Росії. По шляху будівництва нового життя тепер іде вже багато держав Європи і Азії. На них припадає приблизно четверта частина території нашої планети, понад 35 процентів її населення. Більше третини всієї виробленої в світі продукції дають соціалістичні країни.

Соціалізм став світовою системою. Це—величезне завоювання міжнародного комуністичного і робітничого руху, торжество марксизму-ленізму. Соціалістичні держави згуртовують єдність інтересів і цілей боротьби, спільність соціального ладу та ідеології марксизму-ленізму.

Комуністичні партії, говоряться в московській Декларації, розглядають боротьбу за мир як своє першорядне завдання. Справу миру відстоюють незламний соціалістичний табір, миролюбні держави Азії і Африки, міжнародний робітничий клас. Завдяки їх зусиллям було ліквідовано англо-французьку агресію в Єгипті, припинено англійську і американську інтервенцію на Арабському Сході, зриваються заміри американських імперіалістів розв'язати війну в Тайванській протоці.

Між соціалістичними державами в ході боротьби за мир і соціалізм викувалася нерушима дружба. Їх взаємовідносини будуються на основі цілковитої рівноправності, невтручання у внутрішні справи один одного, співробітництва і братерської допомоги.

Тільки з допомогою СРСР в

країнах народної демократії збудовано і будується близько 500 великих промислових підприємств. Дедалі більшого значення набувають взаємне погодження народно-господарських планів, міждержавна спеціалізація і кооперування виробництва. «Соціалістичні держави,—вказує Декларація,—будуть і далі розширяти і вдосконалювати економічне та культурне співробітництво між собою».

Завдяки співробітництву дедалі повніше розкриваються величезні можливості зростання економіки і культури всіх соціалістичних країн. На цьому піднесенні перебуває їх господарство, неухильно підвищується добробут трудящих.

Московська Нарада представників комуністичних і робітничих партій братніх країн показала цілковиту єдність поглядів цих партій у корінних питаннях соціалістичної революції і соціалістичного будівництва. «Досвід СРСР та інших соціалістичних країн,—підкреслюється в Декларації,—цілком підтвердив правильність положення марксистсько-ленінської теорії про те, що процес соціалістичної революції і соціалістичного будівництва ґрунтуються на ряді головних закономірностей, властивих усім країнам, які стають на шлях соціалізму».

Найважливіша умова успішного розвитку соціалістичних країн—це їх єдність і згуртованість. Саме в цьому гарантія національної незалежності і суверенітету кожної соціалістичної країни. Комуністичні і робітничі партії наполегливо виховують трудящих в дусі поєднання інтернаціоналізму з патріотизмом, рішуче борються проти будь-яких проявів буржуазного націоналізму і шовінізму.

Велику соціалістичну співдружність підтримує все прогресивне людство. Корінні інтереси трудящих усіх країн збігаються з інтересами народів соціалістичного табору. Імперіалісти та їх прислужники—ревізіоністи, праві опортуністи всіх мастей і відтінків—ведуть боротьбу проти світової соціалістичної системи. Проповідуючи націо-

нальну обмеженість, відстоюючи ідеологію буржуазного націоналізму, сучасні ревізіоністи намагаються роз'єднати братні країни, залишити їх сам на сам перед світовим імперіалізмом. Прикладом відкритого ревізіонізму може бути програма Союзу комуністів Югославії.

Сувору відповідь сучасним ревізіоністам дає Декларація. Розрахунки недругів соціалізму внести розкол в дружню сім'ю комуністичних та робітничих партій і народів соціалістичних країн зазнали провалу. В московській Декларації висловлено непохитну волю комуністичних і робітничих партій зміцнювати єдність своїх рядів, свої інтернаціональні зв'язки з робітничим класом капіталістичних країн, боротися за згуртування волелюбних і миролюбних сил усього світу.

Кожний прожитий день дає все нові й нові докази великої життєвої сили ідей Декларації, показує плідотворний розвиток ленінських принципів пролетарського інтернаціоналізму. Співробітництво і згуртованість соціалістичних держав перевірені на досвіді мільйонів, вони сприяють розквітові кожної країни і всієї соціалістичної співдружності.

Про міцніючу дружбу і нерушиму єдність народів соціалістичних країн говорять такі дуже важливі події останнього часу, як II сесія VIII Всекитайського з'їзду Комуністичної партії Китаю, XI з'їзд Комуністичної партії Чехословаччини, VII з'їзд Болгарської комуністичної партії, V з'їзд Соціалістичної єдиної партії Німеччини, історична зустріч товаришів М. С. Хрущова і Мао Цзе-дуна, приїзд делегації Польської Народної Республіки в СРСР. Співдружність соціалістичних країн стала ще більш тісною і всебічною, ідеологічна зброя комуністичних і робітничих партій—марксизм-ленізм—ще більш відточеною.

З впевненістю дивляться народи соціалістичних країн у своє майбутнє, віддаючи всі сили справі остаточної перемоги миру і соціалізму.

Отак вони працюють...

На молочно-товарній фермі колгоспу імені Мічуріна доярки не раз запитували одна одну: «Коли ж приїде до нас агітатор, розповість про життя країни, про події за рубежом?»

Та, на жаль, цих слів не чує начальник Пурпурівського поштового відділення Олександр Галущенко. Йому, бачите, до ферми далеченько. Сидить ото собі людина, на конверти ліпить марки, штемпелі прикладає і все. Галущенко закріплено агітатором на фермі, але він туди й оком не заглянув. Навіть не може пригадати, коли останній раз був серед людей.

Невже Олександр Галущенко вважає, що йому не обов'язково треба бути серед колгоспників, проводити бесіди? Коли ж він по-справжньому виконуватиме обов'язки агітатора?

Не краще працює агітатором і секретар виконкому сільської Ради Василь Близнюк. Йому, мовляв, завжди ніколи. Нещодавно проводили в колгоспі семінар агітаторів. Довго довелося чекати Близнюка. Вже навіть хтось занепокоївся, чи не захворіла була людина. Погода така, що можна горло простудити... Та скоро всі

побачили, на яку хворобу занедужав Василь Близнюк. Подивіться на малюнок і ви теж зрозумієте, що з'явився Близнюк на семінар не тільки із запізненням, а ще й напідпитку.

Отак вони працюють, отак виконують почесний обов'язок агітатора... І це в той час, коли колгосп відстає з проведенням осінніх робіт.

Г. АНТОНОВ.

Чиї то калюжі?

І чого тільки немає в Ново-Миргородській РТС! Машин всяких і малих, і великих, і старих, і нових сила-силенна... І трактори, і автомобілі, і скрепери.

Сидить в затишному кабінеті Максим Миколайович Сушко, поглядає у вікно і задоволено посміхається:

—Ось ми які! Сила, могутність! Та директора на садибу станції і цукеркою не заманеш. І не благайте. З кабінету всеодно не вийде.

—Що я маленький, щоб містити багнюку в дворі?

А двір... Це велика брудна калюжа. Скільки сил витрачають робітники, щоб добратися до цих майстерні!

А коли підсихає або замерзає вічне ерцеське болото, тоді директор може проїхати на автомашині.

Ось так... За річкою у місті розмістилася нафтобаза РТС. Тут не краще, ніж на центральній садибі. Автомобілі так розмісили дорогу, що пішоходам проїти ніяк не можна. Кажуть,

що й бензовози витягують з тієї калюжі тракторами. А директор РТС розводить руками і говорить: «Дорогу к нафтобазі по погодним умовам можна отремонтирувати тільки в 1959 году. Попытки это сделать сейчас не увенчались успехами т. к. грязь машинами убирать плохо...»

Про болотняні ями вже все сказано, про дороги теж. Як бачите, керівники РТС благоустраїлись на славу. Можна лише додати, що за період місячника лісу й саду на садибі РТС, а також і в Панчівському відділенні не спромоглися посадити хоч би одне дерево.

Не організували тут і дбайливого догляду за молодими деревами, посадженими в минулі роки.

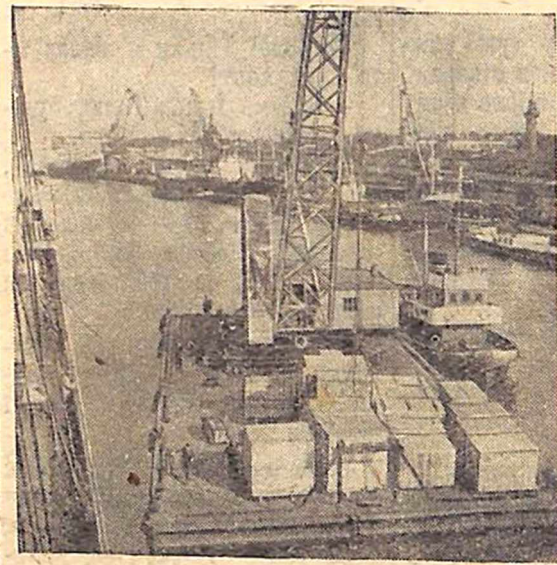
Цю роботу за них виконують дереволубиві тварини.

Ось так...

І. КОМАРИК.

В народній Польщі

Польська Народна Республіка. В результаті індустріалізації країни і створення вітчизняної бази важкого машинобудування Польща в останні роки стала експортувати комплексне промислове устаткування.

Польща поставляє устаткування Китайській Народній Республіці і буде в КНР третій числом цукровий комбінат і вугільну шахту, в Болгарії споруджує два дріжджових заводи, в Об'єднаній Арабській Республіці—19 нафто-сховищ, два розвідних мости і т. д.

На фото: вантаження верстатів на пароплав «Жеромський», який вирушає в Китайську Народну Республіку.

Фото Польського центрального фото-агентства.

ДУЖЕ «З-ПИСЬМЕННА»

На скарги і заяви трудящих народний суддя Ново-Миргородського району Ніна Андрівна Матвієнко і судовиконавець Михайло Кононович Беценко дуже по-вченому відповідають.

Передаємо абсолютну копію оригіналу відповіді на лист громадянки Н.:

«Вам потрібно зацікавитися по-людськи роботою не писат кожний день жалоби вам висилають аліменти свої вродімо согласно закона».

Так грамотно написано, що громадянка Н. не зуміла розібрати відповіді і звернулася до читачів газети за допомогою.

Що, і ви не розумієте? Так-так. Написано дуже «з-письменно». Мабуть і сам Возний позавидавав би такий відповіді і сказав:

—Когда б я іміл—те-е-то, як його—стілько язиків, стілько артикулов в статуті ілі скілько зап'ятих в Магдебурськом праві, то і сих недовліло би на восхваленіє ліпоти мови вашої, шановні Михайло Кононович та Ніна Андрівна...

Що то люди грамотні. Вчилися ж скільки!

С. АНДРІЙЧУК.

Редактор
Х. СОКОЛОВСЬКИЙ.

Загублений атестат зрілості за № 854107, виданий Панчівською середньою школою в 1955 році на ім'я Козара Бориса Ілліча, вважати недійсним.